Diumenge 18 (C) de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Lc* 12,13-21): En aquell temps, un de la gent digué a Jesús: «Mestre, digues al meu germà que parteixi amb mi l'herència». I ell li digué: «Home, qui m'ha constituït jutge o partidor sobre vosaltres?». I els digué: «Mireu, guardeu-vos de tota ambició de riquesa, perquè ni que algú estigui en l'abundància, la seva vida no depèn dels béns que posseeix». I els proposà una paràbola, dient: «Hi havia un home ric, els camps del qual produïren grans fruits. I pensava dintre d'ell, així: "Què faré, ja que no tinc on aplegar els meus fruits?". I digué: "Això faré: destruiré els meus graners i n'edificaré de més grans, i allí aplegaré el meu blat i tots els meus béns. I diré a la meva ànima: Ànima, tens molts béns preparats per a molts anys: descansa, menja, beu, banqueteja". I li digué Déu: "Insensat! Aquesta nit et demanaran la teva ànima; i les coses que vas preparar, de qui seran?". Així és el qui atresora per a ell i no és ric per a Déu».

© Albada Editorial / evangeli.net

«La vida [d'un home] no depèn dels béns que posseeix»

Mn. Jordi PASCUAL i Bancells
(Salt, Girona, Espanya)

Avui, Jesús ens situa cara a cara amb allò que és fonamental per a la nostra vida cristiana, la nostra vida de relació amb Déu: fer-se ric davant d'Ell. És a dir, omplir les nostres mans i el nostre cor de tota mena de béns sobrenaturals, espirituals, de gràcia, i no de coses materials.

Per això, a la llum de l'Evangeli d'avui, ens podem preguntar: de què omplim el nostre cor? L'home de la paràbola ho tenia clar: «Descansa, menja, beu, banqueteja» (Lc 12,19). Però això no és el que Déu espera d'un bon fill seu. El Senyor no ha posat la nostra felicitat en herències, bons àpats, cotxes últim model, vacances als llocs més exòtics, finques, el sofà, la cervesa o els diners. Totes aquestes coses poden ser bones, però en si mateixes no poden assaciar les ànsies de plenitud de la nostra ànima, i, per tant, cal usar-les bé, com a mitjans que són.

És l'experiència de sant Ignasi de Loiola, la celebració del qual tenim tan propera. Així ho reconeixia en la seva pròpia autobiografia: «Quan pensava en coses mundanes, s'hi delectava, però, quan, ja avorrit ho deixava, se sentia trist i sec; en canvi, quan pensava en les penitències que observava en els homes

sants, en sentia consol, no solament aleshores, sinó que, després i tot, se sentia content i alegre». També pot ser l'experiència de cadascú de nosaltres.

I és que les coses materials, terrenals, són caduques i passen; per contrast, les coses espirituals són eternes, immortals, duren per sempre, i són les úniques que poden omplir el nostre cor i donar sentit ple a la nostra vida humana i cristiana.

Jesús ho diu molt clar: «Insensat!» (Lc 12,20), així qualifica al qui només té fites materials, terrenals, egoistes. Que en qualsevol moment de la nostra existència ens puguem presentar davant Déu amb les mans i el cor plens d'esforç per buscar el Senyor i allò que a Ell li agrada, que és l'únic que ens portarà al Cel.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «L'home té un bonic deure i obligació: pregar i estimar. Si pregueu i estimeu, haureu trobat la felicitat en aquest món» (Sant Joan Mª Vianney)

- «Tu ets important! I Déu compta amb tu pel que ets, no pel que tens: davant seu, res val la roba que portes o el telèfon mòbil que utilitzes; no li importa si vas a la moda, li importes tu, tal com ets. Als seus ulls, vals, i el que vals no té preu» (Francesc)

- «El desè manament prohibeix l'avidesa i el desig d'una apropiació desmesurada dels béns d'aquest món; veda la cobdícia desenfrenada, nascuda de la passió immoderada de les riqueses i del seu poder» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.536)